

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У. 7118/16
Дана 11.04.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Релјића, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ... – ..., ул...., кога заступа пуномоћник Зоран М. Панић, адвокат из Београда, ул. Тршћанска бр. 4, против туженог Министарства унутрашњих послова – Кабинет министра, ради поништаја решења 01 број: 118-2579/16-2 од 14.03.2016. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем АА (ЈМБГ ...), полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе за град Београд, престаје радни однос са 14.03.2016. године, по сили закона.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднетој Управном суду препорученом пошиљком преко поште дана 28.04.2016. године, тужилац, преко пуномоћника оспорава законитост побијаног решења из разлога што није правилно примењен закон и што је чињенично стање непотпуно утврђено. Сматра да је тужени орган пропустио да тачно утврди чињенично стање, и то тако што је занемарио чињеницу да је осуђеном, овде тужиоцу АА одређено издржавање казне затвора у просторијама у којима станује, без електронског надзора. У осуђујућој пресуди је наведено да осуђени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у

случајевима прописаним законом, које уређује извршење кривичних санкција. С обзиром да се у конкретном случају код тужиоца не ради о безусловној казни затвора, већ о казни која се има издржавати у просторијама у којима осуђени, овде тужилац станује и то без електронског надзора, то није било места примени наведених одредаба и доношења решења о престанку радног односа. Указује да је законом јасно прописано у којим случајевима лице које је осуђено на издржавање казне затвора у просторијама у којима живи, може напуштати те просторије, а то је, између осталог, и у случају одласка на посао, те у конкретном случају изречена казна не би представљала сметњу да тужилац редовно обавља свој посао. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем тужиоцу утврђен престанак радног односа по сили закона, с обзиром да је у поступку код туженог органа без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право када је одлучено као у диспозитиву тог решења. Ово из разлога што је, а како је то правилно закључио и тужени орган у образложењу тужбом побијаног решења, тужилац правноснажном пресудом Основног суда у Великој Плани 3 К бр. 395/10 од 19.03.2015. године, оглашен кривим због извршења кривичног дела фалсификовања новца из члана 223. став 2. КЗ и кривичног дела посебни случајеви фалсификовања исправа из члана 356. тачка 5. у вези члана 355. став 2., у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци, а која пресуда је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж 1 бр. 766/2015 од 07.10.2015. године. Имајући наведено у виду, а како је одредбом члана 172. став 1. тачка 3. Закона о полицији (“Службени гласник РС”, бр. 6/16), прописано да полицијском службенику или другом запосленом у Министарству унутрашњих послова радни однос престаје када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на безусловну казну затвора у трајању дуже од 6 месеци – даном доношења решења о престанку радног односа, то је испуњен законом прописан услов за престанак радног односа тужиоцу у складу са том одредбом, па је правилно одлучено као у диспозитиву тужбом оспореног решења.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што је, како је то и наведено у претходном ставу образложења ове пресуде, тужилац правноснажном пресудом осуђен на казну затвора у трајању дужем од 6 месеци, те је испуњен законом прописан услов за престанак радног односа тужиоцу у складу са напред цитираном одредбом члана 172. став 1. тачка 3. Закона о полицији. Чињеница да тужилац казну затвора издржава у просторији у којој станује, без

електронског надзора, није ни од каквог утицаја на законитост оспореног решења, будући да начин издржавања казне затвора у трајању дужем од 6 месеци, изречене правноснажном пресудом у кривичном поступку, не представља разлог који тужиоца може ослободити последице предвиђене наведеном одредбом Закона о полицији, која се огледа у виду престанка радног односа по сили закона. Дакле, према наведеној одредби, престанак радног односа је само условљен претходном правноснажном осуђујућом пресудом у кривичном поступку, којом је изречена казна затвора у трајању дужем од 6 месеци, а начин издржавања казне нема никаквог утицаја на другачије решавање ове управне ствари. Резултат такве законске регулативе, огледа се у чињеници, што је тужилац, као припадник полиције у обавези да, између осталог, обавља послове на откривању кривичних дела, а не да се својим понашањем у служби, а и ван ње, доведе у ситуацију да врши кривична дела. На наведени начин (вршењем кривичних дела), тужилац је испољио крајње непрофесионалан и неодговоран однос према служби у којој је запослен, чиме је поступио противно наведеној одредби Закона о полицији, и испољио понашање које је резултирало кривичним делом, а што на најгрубљи начин штети угледу службе, због чега је такав вид поступања, поред кривичне одговорности, санкционисан и престанком радног односа, по сили закона. Дакле, тужбом оспорено решење је, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене напред цитиране одредбе наведеног закона, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

С обзиром да је тужени орган у одговору на тужбу, истакао приговор неблаговремености тужбе, суд је ценио благовременост поднете исте, па је нашао да је тужба благовремено поднета имајући у виду да је тужилац тужбом оспорено решење примио дана 30.03.2016. године, а тужбу поднео препорученом поштом преко поште дана 28.04.2016. године, дакле у законом прописаном року од 30 дана. Чињеница да је тужба примљена у Управном суду дана 04.05.2016. године, не утиче на благовременост поднете тужбе, будући да се као дан подношења тужбе сматра дан када је тужба предата пошти – поднета препорученом поштом преко поште овом суду, а то је 28.04.2016. године.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 11.04.2018. године, 20 У 7118/16

Записничар
Катарина Пецић Илић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ